

LO TATÀ É LO SARÈ PATOIS DE LA THUILE (PAR ADELINA ROULET)

[1-2] Y ére on coou on tatà, on petchoou melatchón que allave to fleur, trottave é ch'amejave avouéi le méinà dou velazo. On zor chiche méinà l'an deut : « Ah, méi totón, comèn charì zen che lo tatà aviche on saré ! ».

[3-4] Adón lo pappagràn ll'a deut : « É bièn, vo lo féyo mé lo saré ! ». L'a prèi to de chouite de boccón de lan, l'a prèi on martelé, l'a prèi la réchetta, l'a prèi lo virabequeun, l'a prèi de poueunte, déichèn l'a réchà, coppà, sapotà é pin é poum, é poum é pin... l'a fa on zen saré.

[5-6] Apréi l'a fa itò le ruye de bouque, ll'a beuttà on zen seurcllo outor é le-j-à montaye ou saré. Le méinà l'irron-téi contèn de chen ! É lo tatà oncò de pi : llu devàn é lo saré dirì !

[7-8] Arrevà lo momàn de couillì le pomme, le méinà sardjavon le froui mor dechù lo saré. On zor l'an sardjà lo saré plen a rache, lo tatà lèi dijé : « Pa parì, l'é tro pejàn ! ».

[9-10] Méi le méinà l'an pa acoutà, ou contréiro, l'an djontà oncó d'atre pomme, parì, can lo tatà l'é partì, lo saré l'a fa crac ! Lo tatà ch'é beuttà a plouréi : « Na... mondjeu... mon jouli saré ! ».

[11-12] Boneur que pappagràn l'é pachà per léi é l'a demandà : « Qui l'é que plooure ? ». Le méinà ll'an repondù : « Ah ! L'é lo tatà péqué chon saré l'é allà brijà ».

[13-14] Adón pappagràn l'a detalà lo saré, l'a tornà prende lo martelé, la réchetta, lo virabequeun é le poueunte é pin é poum, é poum é pin... l'a arrendjà lo saré.

[15-16] Lo tatà l'irre to contèn méi l'a deut : « Dèi ara, me méinaillón, fa paméi beuttéi treu de pomme chu mon saré ! ». Le méinà dou velazo, to contèn que lo tatà l'avve queuttà de plouréi, l'an fa lo rigolé outor dou saré.